

○ integraciji slepih otrok v redne osnovne šole

Informacija o raziskavi

Najprej sem zastavila vprašanje "slepi učenec v mojem razredu" pedagog. zboru delavcev (število = 20). Učitelji so bili nad vprašanjem presenečeni, ker se s to mislijo niso nikoli ukvarjali. V obliki pogovora so oblikovali različna mnenja in stališča. Načeloma, ampak samo načeloma, niso imeli nič proti, da se med učenci redne osnovne šole pojavi tudi slepi učenec, opremljen s specialnimi znanji, ki bi mu omogočala "normalno" vključevanje v šolsko delo (Brailova pisava, magnetofon itd.). Toda takoj so se pojavile dileme in dvomi, kako bi delo v takem razredu potekalo. Večina je bila mnenja, da bi moral biti slepi učenec izredno socialno in emocionalno zrel, samostojen, družaben, prilagodljiv - skratka moral bi biti vsestransko pripravljen na šolanje v svetu "normalnih". Učitelji so izrazili zahtevo, da se jim za tako delo ne bi bilo potrebno specialno pedagoško izobraževati (učenje pisave ali kaj podobnega).

Pojavila se je druga dilema, ki se mi je zdelo izredno zanimiva. To je dilema, ali je vsak učitelj na višji stopnji osnovne šole ali v srednji šoli pripravljen, da se njegova razlaga učne snovi snema na magnetofon, kar bi bilo za slepega učenca nujno. Učitelji niso pripravljeni, oziroma, niso zadovoljni, da bi jih pri pedagoškem delu snemali. Tako bi lahko nadzirali njihovo delo - morda jih je strah, da niso dovolj kvalitetni, ali pa bi se morali za pouk bolje pripraviti. Torej je slepi učenec nezaželen v razredu, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela.

Učitelji so tudi trdili, da bi bili součenci do slepega tovariša grobi, nasilni, ali pa bi ga puščali v nemar, naj se znajde, kakor hoče. Učitelji dvomijo v moralne vrednote, ki jih imajo današnji učenci. Še bolj bi bilo to stanje izraženo v srednji šoli. Torej tudi zaradi mladine ne bi bilo najbolje sprejeti slepega otroka ali mladostnika v razred. Taka stališča so oblikovali pedagogi. Komentar in sklep prepuščam vam.

Sama sem bila nad odgovori oziroma stališči presenečena, ker sem vseeno pričakovala več optimizma ali pedagoškega veselja in razumevanja za drugačnost okoli nas.

Drugi del raziskave pa so učenci 8. razreda (N=23), ki so odgovarjali na vprašanja v prvem delu anonimno v obliki ankete, v drugem delu pa v obliki razgovora.

Naslov kratke ankete je: Moj sošolec je slep. Na prvo vprašanje, ali bi hoteli imeti slepega sošolca, je odgovorilo pritrdilno 20 vprašanih, trije pa so odgovorili ne vem. Negativnih odgovorov torej ni bilo. Na vprašanje, ali bi mu pri šolskem delu pomagali, so bili vsi odgovori pozitivni. Ali jih slepi človek s svojo prisotnostjo moti? Negativno jih je odgovorilo 19 in ne vem 4. Vsi so napisali, da nimajo izkušenj s slepimi tovariši, ker nikoli niso bili s takimi ljudmi dlje časa v stiku.

V pogovoru so se učenci pokazali zelo praktični in polni idej, kako bi uredili, če bi bil njihov sošolec slep. Hodili bi skupaj na tekme, na plesne vaje, na prireditve. Z njim bi se učili, tako da bi mu brali učno snov. Hodili bi z njim v šolo in domov. Večina učencev je v pogovoru izrazila solidarnost s slepim tovarišem. Pripravljene so bile tudi različne nevarnostmi. Organizirali bi se tako, da bi bil lahko slepi součenec z njimi povsod, kjer bi se kaj zanimivega dogajalo.

Otroci so pokazali veliko več strpnosti kot pedagoški delavci.

Učenci so pokazali veliko več strpnosti kot njihovi učitelji. Odgovori otrok in odraslih si nasprotujejo. Zakaj? Kje je resnica, je težko reči. Odgovore dajati je težko. Ali sta svet odraslih in svet otrok res tako različna? Morda pa učitelji, ki so del odrasle populacije in trdijo, da razumejo mlade in jih vzgajajo, v resnici sploh ne dajo veliko na mlade, ki so jim zaupani v "obdelavo". Ta vprašanja so v resnici vredna raziskav.

Upam, da vam bodo moje malenkostno

razmišljanje in razgovori, ki sem jih opravila, pomagali pri integriranju slepih otrok v osnovno in srednjo šolo. Ali pa vam bo dalo misliti, da vsa okolja še zdaleč niso dovolj zrela, da bi

živela v soglasju z drugačnostjo, pa naj bo kakršna koli.

Darka Pečnik

mišlil Lévi-Straussa, da 'nikoli ne bomo imeli razgovorov, da smo zajeli poroben in funkcionalni inženjerski, da se ne zmoremo znova prevzeti njezega zadrževanja in razmišljanja. ... Še enkrat sem bila nad odgovori otrok in učiteljev presenečena. Ker sem vseeno pričakovala več optimizma ali pedagoškega veselja in razumevanja za drugačnost otrok ... Drugi del razprave pa so učenci s razreda (N=23), ki so odgovarjali na vprašanja v prvem delu anonimno v obliki ankete, v drugem delu pa v obliki razgovora.

Naslov kratke ankete je: Moj sošolec je slep. Na prvo vprašanje, ali bi hoteli imeti slepca sošolca, je odgovorilo približno 20 vprašanih, trije pa so odgovorili ne vem. Negativni odgovori torej in otrok. Na vprašanje, ali bi mu pri šolanju dala pomočnik, so bili vsi odgovori pozitivni. Ali jih slišijo? Dve tretjini pozitivno? Negativno jih je odgovorilo 19 in ne vem 4. Vsi so napisali, da nimajo izkušenj s slepimi tovariši, ker nikoli niso bili s takimi ljudmi dlje časa v stiku.

V pogovoru so se učenci pokazali zelo praktični in polni idej, kako bi uredili, če bi bil njihov sošolec slep. Hodili bi skupaj na tekme, na plesne veje, na prireditve. Njim bi se učili, tako da bi mu brali učno snov. Hodili bi z njim v šolo in domov. Večina učencev je v pogovoru izrazila solidarnost s slepim tovaršem. Priznani so ga bili braniti pred različnimi nevarnostmi. Organizirali bi se tako, da bi bil lahko slepi součenc z njimi povod, kjer bi se kaj zanimivega dogajalo.

Otoci so pokazali veliko več strpnosti kot pedagoški delavci.

Učenci so pokazali veliko več strpnosti kot njihovi učitelji. Odgovori otrok in odraslih si nasprotujejo. Zakaj? Kje je težava, je težko razložiti. Če bi bil slep otrok, bi se učili, tako da bi mu brali učno snov. Hodili bi z njim v šolo in domov. Večina učencev je v pogovoru izrazila solidarnost s slepim tovaršem. Priznani so ga bili braniti pred različnimi nevarnostmi. Organizirali bi se tako, da bi bil lahko slepi součenc z njimi povod, kjer bi se kaj zanimivega dogajalo.

Učenci so tudi trdili, da bi bili součenci do slepega tovarša bolj prijazni, ali pa bi se morali za pouk poje pripraviti. Torej je slepi učenec nezavestno vzorec, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela. Učitelj so tudi trdili, da bi bili součenci do slepega tovarša bolj prijazni, ali pa bi se morali za pouk poje pripraviti. Torej je slepi učenec nezavestno vzorec, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela. Učitelj so tudi trdili, da bi bili součenci do slepega tovarša bolj prijazni, ali pa bi se morali za pouk poje pripraviti. Torej je slepi učenec nezavestno vzorec, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela.

Pojavila se je druga dilema, ki so mi je zdelo izredno zanimiva. To je dilema, ali je vsek učitelj na višji stopnji osnovne šole ali v srednji šoli pripravljen, da se njegova razreda učenci znovi snema na magnetolon, kar bi bilo za slepega učenca najino. Učitelji niso pripravljeno, oziroma niso zadovoljni, da bi jih pri pedagoškem delu snemali. Tako bi lahko naredili njihovo delo - morda jih je strah, da niso dovolj kvalitetni, ali pa bi se morali za pouk poje pripraviti. Torej je slepi učenec nezavestno vzorec, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela.

Učenci so tudi trdili, da bi bili součenci do slepega tovarša bolj prijazni, ali pa bi se morali za pouk poje pripraviti. Torej je slepi učenec nezavestno vzorec, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela. Učitelji so tudi trdili, da bi bili součenci do slepega tovarša bolj prijazni, ali pa bi se morali za pouk poje pripraviti. Torej je slepi učenec nezavestno vzorec, ker bi deloval kot nekakšna kontrola njegovega dela.